

at ændse den. Jeg siger ikke dette for at hadle den ærede Minister; det kan meget vel være — det vil Tiden vise — at den ærede Minister har havt gode og stærke Grunde til ikke at foretage noget Skridt i denne Sag, men jeg siger blot, at det var en Ting, der ogsaa maatte forsøge den almindelige Bevægelse blandt Publicum, at der hengik en ikke ganske kort Tid, uden at der forløb Noget om, at den ærede Minister enten foretog Skridt til at anlægge Sag mod det paagjældende Blad eller henvendte sig med nogen Udtalelse om Sagen til nogen af de lovgivende Forsamlinger, der begge ere samlede. Der kom endvidere dette til, at der i Løbet af den Tid, der saaledes gik hen, fra forskjellige Mænd, der vare betegnede som Organer, Redskaber, Agenter, eller hvad man vil kalde det, for Ministeren i denne Sag, og hvoraf den Ene selv betegner sig som Ministerens Fuldmægtig eller Redskab, fremkom Erklæringer i offentlige Blade, og navnlig fra den Sidstnævnte en Erklæring, hvis Hensigt aabenbart var at vælte Beskyldningerne paa en Tredie, paa den i vor Forespørgsel omtalte Copist Hansen, en Erklæring, hvis hele Indhold ikke har kunnet Andet end forstærke Misstanden om, at her forelaa noget ganske Usædvanligt. Og endelig, mine Herrer, kom det Sidste, det, som jeg vil kalde Catastrophen, nemlig Offentliggjørelsen fra den Mand, der betegner sig som Ministerens Fuldmægtig, en Mand, hvis Navn er Moltzen, og som jeg ikke skal indlade mig paa at characterisere, af tvende Breve, skrevne af to Mænd, der begge ere Medlemmer af denne Forsamling, til en Tredie, den omtalte Copist Hansen, to Breve, hvorom man formodede, hvad der siden viste sig rigtigt, at Originalerne til dem befandt sig i den ærede Ministers Børge; to Breve, hvis Offentliggjørelse Enhver med allermindste Esteranke vil kunne sige sig selv ikke kunde Andet end virke skadeligt paa Landets vigtigste Forhold, i det Mindste det ene af dem. Disse Omstændigheder maatte naturligviis sætte den almindelige Stemning i stærk Bevægelse, og ikke mindst vil naturligviis Bevægelsen være her i den lovgivende Forsamling, der staaer som den, der er kaldet til at værne om Folkets Rettigheder ligeoverfor Regjeringen og til at vogte paa Ministeriets

Førelse af Regjeringen. Det kunde derfor ikke Andet end være mig kjær, da det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen) henvendte sig til mig med det Spørgsmaal, om vi ikke i Forening, og muligviis ogsaa i Forening med andre Folkethingsmænd, skulde rette det Spørgsmaal til den høitagtede Justitsminister, om han ikke vilde finde sig foranlediget til at kaste noget Lys over denne Sag, og jeg betænkte mig ikke længe paa at deeltage i denne Forespørgsel. Jeg vidste vel dengang, at der allerede var anmeldt og den samme Aften vilde blive foretaget i en anden lovgivende Forsamling en Interpellation om den samme Sag, men jeg meente desuagtet, at det vilde være rigtigt at anmelden en saadan Interpellation som den, det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgfreds foreslog mig. Jeg havde nemlig en Anelse om, at den ærede Minister i den Forsamling, hvor den først anmeldte Interpellation fremkom, Rigsraadets Landsting, vilde gjøre en exceptio fori gjældende, at han vilde beraabe sig paa, at det ikke var hans rette Værnething, men at dette var Rigsdagen. Denne Anelse vattedes hos mig ved nogle Ytringer af den ærede Minister under en Discussion, der forleden Dag saa uventet, og jeg kan sige ikke ganske heldigt, fremkom ganske tilfældigt her i Salen. Denne Anelse bedrog mig heller ikke; thi, imedens den ærede Minister jo vel i Rigsraadets Landsting, gif ind paa Sagen, fremkom han dog bestandigt med og vendte bestandig tilbage til den Bemærkning, at det ikke var hans rette Forum, at hans rette Værnething var et andet, var Rigsdagen, og han erklærede gjentagne Gange, at han ikke blot ikke var forpligtet, men, som han sagde, ikke engang berettiget til at gaae ind paa Sagens fulde Detail ligeoverfor den Forsamling, hvor den først anmeldte Interpellation fremkom. Men ogsaa fra en anden Side betragtet har jeg ikke havt Grund til Andet end til at være tilfreds med, at jeg bestemte mig til i Forening med det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgfreds at stille den her omhandlede Forespørgsel; thi det er vistnok saa langt fra, at den Debat, der foresaldt i Rigsraadets Landsting, og de Oplysninger, der bleve givne der, kastede